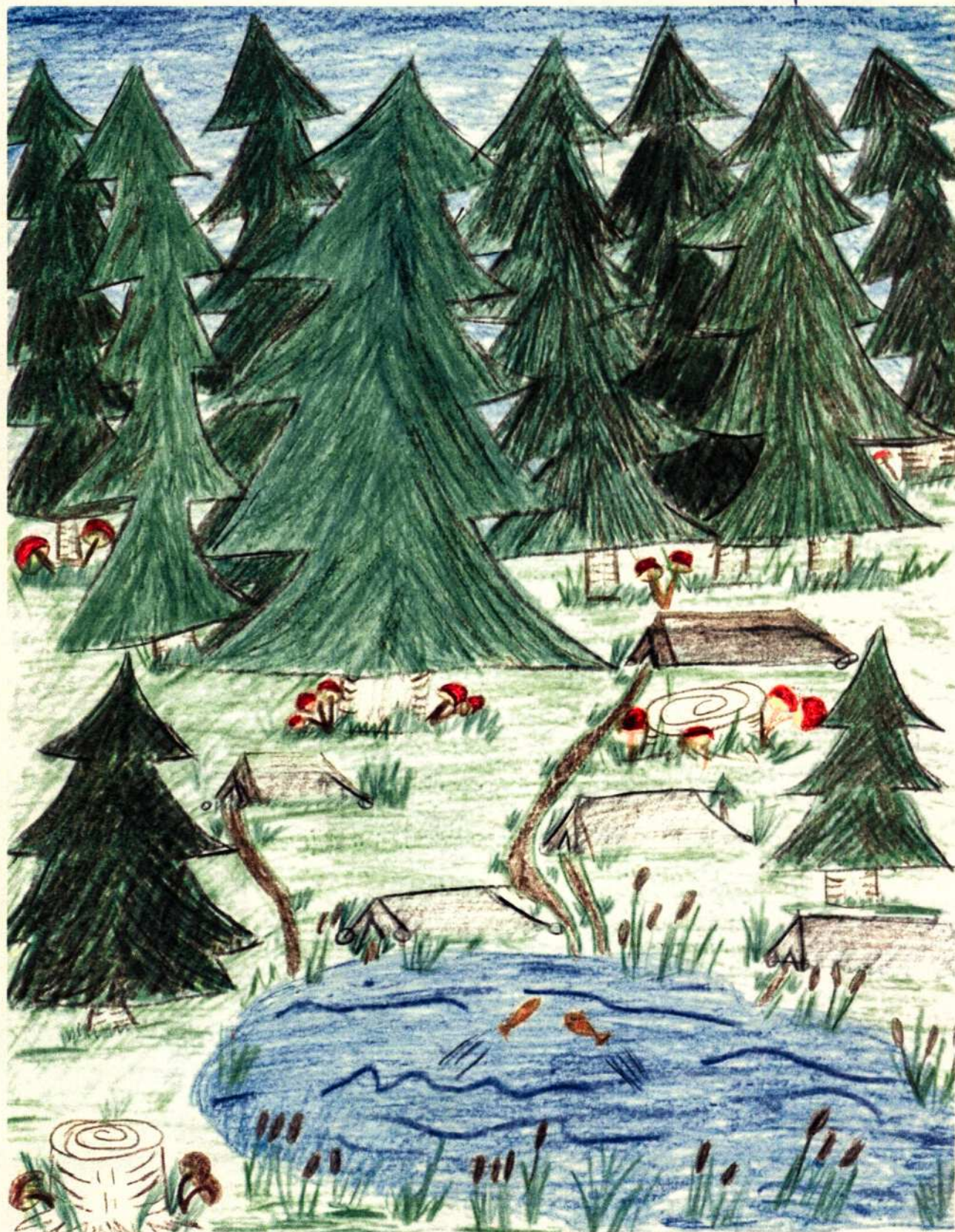

EGLUTĚ

GEGUŽĚ - BIRŽELIS* 2006 * MAY - JUNE VOL 57 NR. 3

EGLUTĖ

GEGUŽĖ - BIRŽELIS* 2006 * MAY - JUNE VOL 57 NR. 3

PRIE EGLUTĖS SUŠIRINKO:

Mamytė, ryto spindulėli....1
Prie auksinių kopų....1

Pasakų senelės pasakos
Kiškučiai....2
Liūtas fotografas....4
Kutulio medalis....5
Dovilė ir jūra....6

Jau kviečia
stovyklų laužai....10
Vaikų kūryba....17

Pasidaryk...28
Galvosūčiai...33

Ar žina?....30

Pirmame viršelyje: Skaistės Raulinaitytės piešinys. Šv. Kazimiero mokykla, Los Angeles.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 5 numeriai per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200)(ISSN 1078-411X) a magazine for children in Lithuanian language. Published 5 times a year except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$3.00, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to:

Eglutė Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

Mamytė, ryto spindulėli

VILJUS BALTRĖNAS

Parito aukso kamuolėlį
Rytys rytų skliautu.
Mamytė, ryto spindulėli,
Saulelė čia, ar tu?

Giesmėj gėlelei ir gimtinei
Abi, abi kartu –
Kasdien per mėlyną žydrynę
Ratu, ratu, ratu...

Mamytė, ryto spindulėli! –
Kartu, kartu, kartu
Ridenkim aukso kamuolėlį –
Saulelė, aš ir tu.

Prie auksinių kopų

VILJUS BALTRĖNAS

Po audros padangė blaivos,
Aukso žuvys šoka.
Paplukdysim baltą laivą
Prie auksinių kopų.

Prisipilsim po krepšėlį
Gelsvo smilčių aukso –
Žydrą vėtrungę iškėlę
Per pasaulį plauksim!

O kai grįšim, kai parplauksim
Iš audrotų plotų, –
Sustabdysim baltą laivą
Prie auksinių kopų.

EGLE

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

KIŠKUČIAI

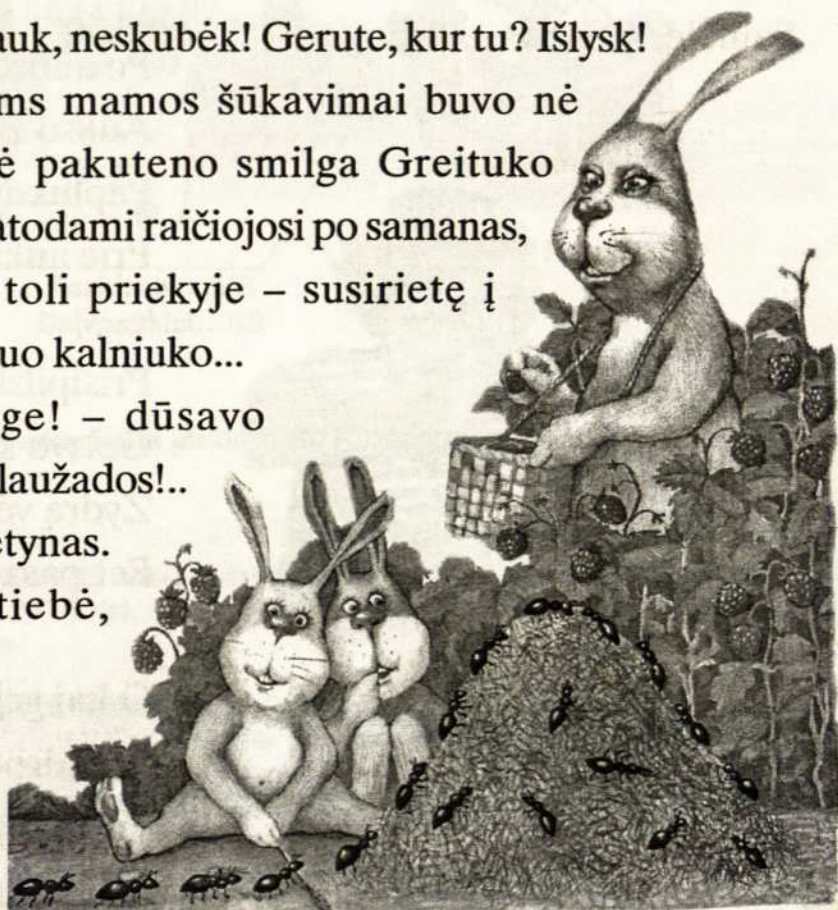
Vieną sykį kiškienė Ilgaausė susiruošė į mišką aviečiauti. Linksmi klegėdami kartu straksėjo ir jos mažieji išdykėliai – Greitukas ir Gerutė. Tiesą pasakius, toje kelionėje kiškienei su nenuoramomis buvo tikras vargas. Ilgaausė nuolat turėjo dairytis ir šūkčioti.

- Greituk, palauk, neskubėk! Gerute, kur tu? Išlysk!

Bet kiškučiams mamos šūkavimai buvo nė motais. Tai Gerutė pakuteno smilga Greituko pėdutes ir abudu kvatodami raičiojosi po samanas, tai žiūrėk, jie jau toli priekyje – susirietę į kamuolėlius rieda nuo kalniuko...

- Varge, varge! – dūsavo kiškienė. – Na ir neklaužados!..

O štai ir avietynas.
Ilgaausė pasistiebė,

letenėlėmis prisirpusias uogas skina, į krepšelį deda. O Greitukas su Gerute... Gal tu manai, kad ir jie uogeles rinko? Ach, ne... Jie susirado didelį skruzdėlyną. Snukučius suglaudė, akytes išpūtė ir atsistebėti negalėjo: kur tos skruzdėlės nuolat skuba? Štai tempia įsirėžusios didelį šapą, apsisukusios bėga atgal ir tempia dar vieną...

- Mamyte, kodėl jos taip daro? – pasmalsavo Gerutė.

- Skruzdėlytės labai darbščios, - paaiškino Ilgausė. – Jos nuolat ką nors dirba – šapus nešioja, namelius stato...

- Ir aš noriu šapus nešioti! – pasisiūlė Greitukas.

Mama Ilgausė nusijuokė:

- Tu geriau padėk uogeles rinkti, o šapus tegu renka pačios skruzdėlytės, jos geriau moka skruzdėlyną statyti...

Susigėdo Greitukas ir Gerutė: skruzdėlytės tokios mažutės. O tiek daug dirba! Ilgai nelaukdami jie ėmė avietes rinkti ir rieškučiomis į krepšelį pilti. Greitai pririnko pilną!

Iš tų aviečių mama Ilgausė išvirė labai kvapnaus kisieliaus. Kiškučiai gėrė ir džiaugėsi:

- Kaip skanu! Rytoj vėl bėgsim uogauti!

Aviečiauti

- rinkti avietes.

Kvatodami

- Labai garsiai juokdamiesi.

Prisirpusios

- Sunokusios.

Tempia įsirėžusios

- sunkiai neša.

Šapai

- spygliai arba sudžiūvę žolelės.

Matai, kad pasakose būna daug visokių gražių senoviškų ir nevisai suprantamų žodžių. Bet nenusimink - Senelė tau paaiškins.

Liūtas Fotografas

Liūtas Griausmas buvo didis fotografas. Bent jis pats taip manė. Fotoaparatas Žaibas buvo labai sunkus, todėl nešiojo jį tik pats Griausmas. Jis labiausiai mėgo paveiksluoti miško žvėrelius. Bėda ta, kad Griausmo visi bijojo, o Žaibo - dar labiau, nes jis labai smarkiai blyksėjo. Taigi jų fotografavimas iš pasalų baigėsi visiška nesėkme. Tada Žaibas paklausė:

- Kaip manai, gal atidarom fotoateljė?

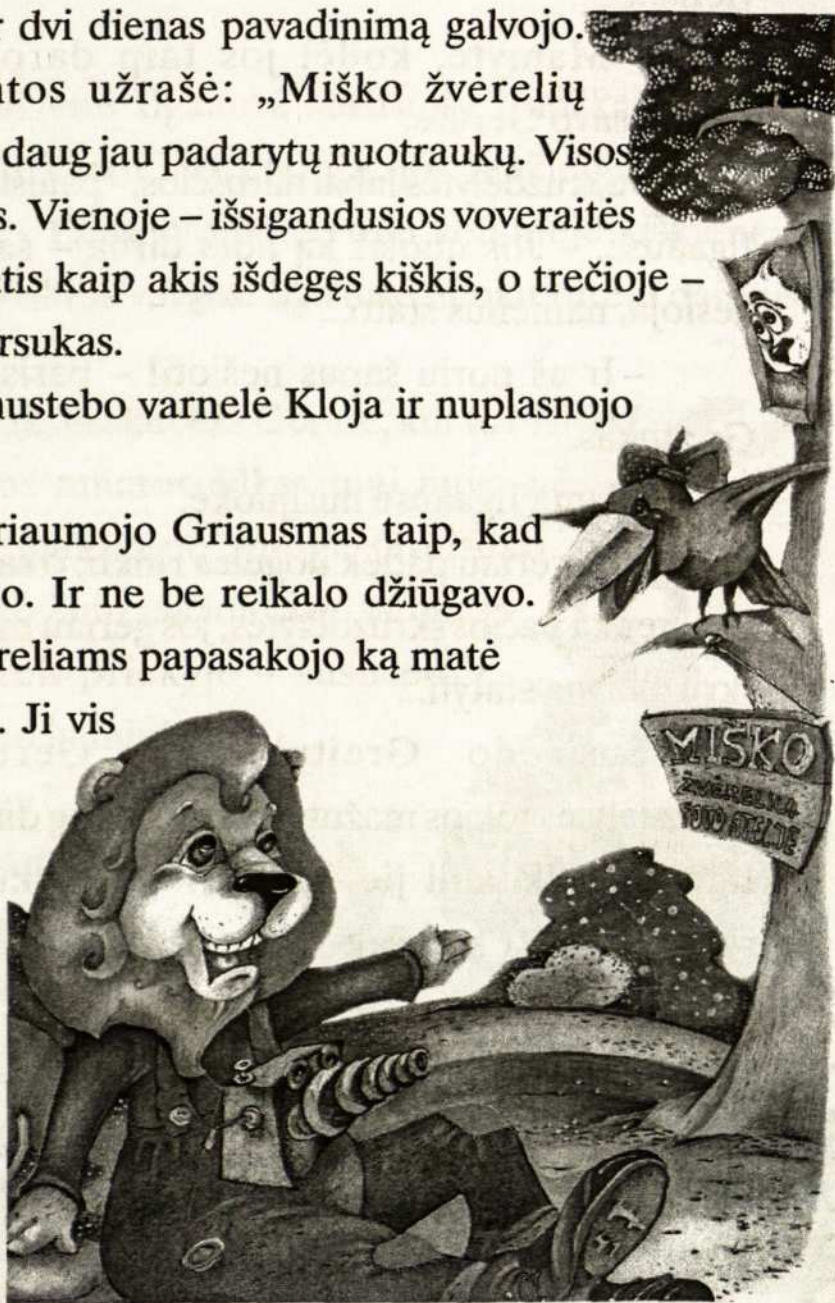
- Gerai tu sakai! – pritarė Griausmas.

Susėdo abu ir dvi dienas pavadinimą galvojo. Sugalvoję ant lentos užrašė: „Miško žvėrelių fotoateljė“. Įrėmino daug jau padarytų nuotraukų. Visos buvo labai juokingos. Vienoje – išsigandusios voveraitės akys, kitoje – lekiantis kaip akis išdegęs kiškis, o trečioje – uodegą pabrukęs barsukas.

- Tai bent! – nustebo varnelė Kloja ir nuplasnojo visiems papasakoti.

- Tai pasisekė! - užriaumojo Griausmas taip, kad net iškaba sudrebėjo. Ir ne be reikalo džiūgavo. Pleputė varnelė žvėreliams papasakojo ką matė naujojoje fotoateljė. Ji vis kranksėjo:

- Na ir keistuoliai jūs! Radot ko bijoti! Liūtas toks geras, o jo fotoaparatas ir vardą turi ir kalbėti moka...

Pasipuošę visi ir į svečius pas Griausmą nuskubėjo. Visi gėrė arbatą, paveikslavosi, o po to gražių nuotraukų namo parsinešė, ant sienų sukabino ir vieni kitiems gyrėsi.

KUTULIO MEDALIS

Sykį zuikis Kutulis gavo medalį už išradingumą. Žvėrių taryba pasikvietusi į susirinkimą prisegė medalį Kutuliui prie liemenės ir gražiai padėkojo. Zuikelis nubraukė džiaugsmo ašarą, medalį prie krūtinės priglaudė. Po plojimų nuo kelmelio pastvėrė gerokai per mažus akinius ir išskuodė gėlyčių juokinti.

Nesitikėjęs tarp gėlyčių rasti ką nors daugiau, net krūptelėjo aptikęs vaikų būrį. Greitai apsisuko ir puolė slėptis. Lekia Kutulis, akys iš baimės išsprogusios. Kažin kaip būtų ši istorija pasibaigusi, jeigu ne miško fėja Staigutė, kuri tuo metu kaip tik skrido pro šalį skubių reikalų tvarkyti.

- Ei, zuikeli! – sustabdė Kutulį Staigutė. – Negali savo medaliui nešlovę užtraukti, negražu bus, jei tave bailiu apšauks!

- Tu teisi, - susiprato zuikelis.

Sugrįžo atgal į laukymę ir ėmė stebuklingas istorijas vaikams sekti vieną po kitos... Vieną po kitos... Kaskart vis įdomesnę...

- Ne be reikalo medalį už išradingumą gavo, - svarstė fėja Staigutė,
- Gal po kurio laiko už drąsą gaus?

Dovilė ir Jūra

DANIELIUS MŪŠINSKAS

Šią vasarą Dovilė pirmąsyk nukeliavo prie jūros ir apsigyveno mažame namelyje. Jūra buvo didelė didelė, vandens joje daug daug, tačiau piktos bangos saugojo, kad niekas jūron nelįstų ir nesimaudytų. Dovilė pribėgo prie pat

vandens, balti purslai šoko ir aptaškė ją.

- Kokia ta jūra nemandagi, - pasakė Dovilė.

- Paimk rykštę ir nuplak ją, - patarė broliukas.

Dovilė kopose ilgai ieškojo tinkamos vytelės, o suradusi vėl artinosi prie vandens, bet dabar buvo labai atsargi.

- Nesitaškyk, jūra, ir aš tavęs pasigailėsiu, o jeigu taškysies - nubausi ir pastatysiu į kampą.

- Gerai sugalvojai, - pagyrė Dovilę, broliukas. - Pastatyk ją į kampą, ir tegu stovi visą dieną. Vis tiek joje maudytis negalima, kam ji mums tokia reikalinga...

- Ji labai didelė, kur rasiu tokį kampą? - ėmė abejoti Dovilė. - Ar nebūna mažesnių jūrų?

- Tokių, kad tilptų į kibirą ir galėtum parsinešti namo, - šaipėsi broliukas. - Arba dar mažesnių - kišeninių.

Dovilė suprato, kad jūros nubausti nepavyks. Ji numetė vytelę šonan ir įsitaisė toli kopose.

- Kodėl dabar sėdi kaip katė ir nieko neveiki? - erzindamas klausinėja broliukas. - Gal supratai, kad jūra už tave stipresnė?

- Aš palauksiu, kol tos bangos pavargs...

- Ilgai reikės laukti, net nosis ištįs.

- Man atostogos! - atšovė Dovilė.

Broliukui irgi buvo pikta - atvažiavo prie jūros, o vandenin
įbristi neįmanoma.

- Matai, - aiškino, atsisėdęs prie Dovelės, - žmonės sugalvoja
visokiausių išradimų, net į Mėnulį nuskrido, o jūrai nieko negali
padaryti...

Jis ilgai sėdėjo ramus, mąstė ir barstė saujomis žvilgantį
smėlį.

- Sugalvojau! - staiga pašoko ant kojų kaip įgeltas. Eime į
gelbėjimo stotį, tik greičiau, greičiau...

Dovilė nespėjo nė akimis sumirkčioti - jau buvo pastverta
už rankos ir tempiama kažin kur.

Pagaliau broliukas pamatė:

- Aha, taip ir maniau - juoda vėliava. Reikia pakeisti į baltą,
ir viskas bus gerai.

Tačiau, kai prisiartino prie gelbėjimo stoties, broliuko ryžtas
gerokai sumažėjo. Jis stumtelėjo į priekį Dovelę:

- Eik į vidų ir paprašyk, kad iškeltų baltą vėliavą. - Pamatysi,
tada jūra iškart nurims.

- Tu pats eik, ko neini? - išsigando Dovilė.

- Tu mažesnė, tavęs labiau klausys. Nepažįstami dėdės mažų
mergaičių visada klauso, - gudravo broliukas.

- Ir tada aš būsiu stipresnė už jūrą? - pasitikslino Dovilė.

Broliukas pravėrė sunkias gelbėjimo stoties duris, stumtelėjo
vidun Dovelę, pats pasilikdamas lauke. Ėmė trypčioti nuo kojos
ant kojos - taip ilgai ta Dovilė nesirodo. Gal jau tikrai keičia juodą
vėliavą į baltą?

Pagaliau išlindo laukan ir Dovilė.

- Jūra stipresnė, o tu bailesnis už mane! - išpoškino ji.

- Koks, koks?

- Bailesnis. Mane pasiuntei jūros nuraminti, o pats, nėra į krūmus...

- Niekur nenėriau, aš čia stovėjau.

- Taip nepažįstamas dėdė sakė.

- O vėliava? - nusiminė broliukas.

- Nebijok, nebijok, - nuramino Dovilė. - Baltą vėliavą iškels rytoj. Aš taip paprašiau - taip, sakė, ir padarys...

Ką jūs manot! Kitą rytą Dovilė su broliuku nuskubėjo prie jūros - ji buvo ramut ramutėlė, o toli, gelbėjimo stoty, plaukstėsi balta vėliava.

- Vis dėlto gerai sugalvojau, - tyliai atsiduso broliukas. - Antraip gal visą savaitę nebūtume galėję pasimaudyti...

Sujunk taškelius ir nuspelvink.

ŠA!

KAIP MANAI, KAS ČIA DAUGIAUSIA TRIUKŠMAUJA? O KAS TYLUS
TYLUS – LYG PELYTĖ PO ŠLUOTA? KAI JAU SURASI TRIUKŠMADARIUS,
NUSPALVINK JUOS. NA, IR KITŲ NEPAMIRŠK...

Iš Dainavos metinės
šventės 1986 m.

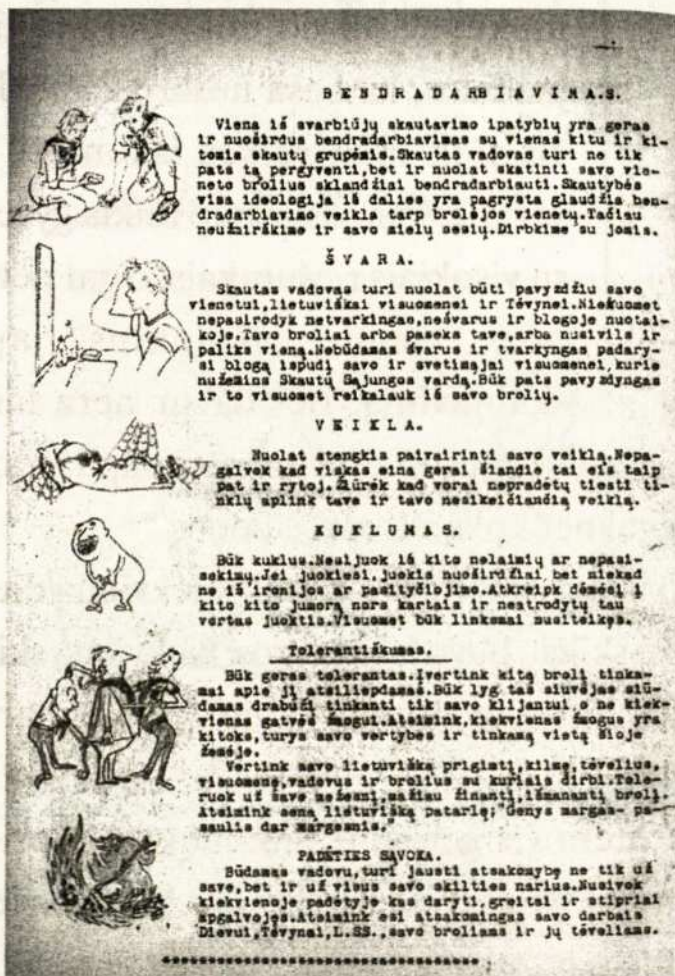
Jau kviečia stovyklų laužai

Šie metai – jubiliejiniai stovyklų metai. Kiekvienais metais stovyklauti smagu, o kai jie dar ir jubiliejiniai, tai matyt bus dar smagiau. Visiems miiliesiems savo skaitytojams linkime kuo linksmesnės vasaros, pačių įdomiausių atostogų, na ir žinoma pačių geriausių stovyklų. Juk taip smagu vėl susitikti su tais pačiais draugais, su kuriais jau buvai stovykloje, vėl dainuoti prie liepsnojančių laužų, kartu žaisti, lenktyniauti, sportuoti, maudytis ir kiekvieną dieną praleisti taip šauniai užimtam, kad galėtum po to prisiminti visą savo gyvenimą, kaip linksmi ir naudingai leidai laiką stovykloje. Ir visai nesvarbu kurioje ar Lietuvoje, ar „Dainavoje“, „Rake“, Kanadoje, Kalifornijoje ar dar kur nors kitur. O gal suspėsi pabuvoti net keliose iš eilės? Na, tada tavo vasara bus visiškai pilna nuotykių ir linksmių, o be to dar kiekvienais metais juk sužinai ir išmoksti daug įdomaus ir naudingo.

Tad linksmo stovyklavimo, o „Eglutė“ jums nori parodyti truputį senų stovyklų istorijų, iš kurių sužinosite, kad stovyklos ir anksčiau buvo lygiai tokios pačios nuostabios, o stovyklautojai tokie pat išradingi ir linksmi.

AŽUOLO MOKYKLA

Pabaigę stovyklauti Rako stovykloje, mes su autobusu išvykom į Ažuolo Mokyklą, kuri šiais metais buvo Toronto skautų stovyklavietėje „Romuvoje“. Atvykus anksti iš ryto, mums leido pora valandų pamiegoti, bet tuojau pat kai atsikėlėme, mus nuvedė į stovyklavietę, kuri buvo toli nuo kitų visų skautų, vieno kalno viršūnėje.

Mus greitai suorganizavo į tris skiltis. Mūsų draugovėje buvo apie 25 skautus, kurie buvo atvykę iš Čikagos, Filadelfijos, Toronto, Bostono ir Niujorko.

Pirma diena buvo labai sunki, nes buvo užduota labai daug darbo, kurį reikėjo labai greitai atlikti. Kiekvienas skautas gavo pilką Ažuolo Mokyklos šlipsą, ženklelį ir užrašų knygutę. Mes turėjome toje knygutėje viską 11

PASIKALBĖKIM, DIEVE

STOVYKLAVIETĖS

v.s. Liūda Rugienienė

Ačiū, Dieve, Tau už
lietuvių stovyklavietes
laisvam pasauly,
kurios, kaip mažos
salos Lietuvos:
Rakas ir Rambynas,
Romuva ir Neringa,
Lituanica ir Dainava
ir dar daug kitų,
kurių vardų aš nežinau...
Ačiū, Dieve,
kad svetimuos kraštuos
turim vietas,
kurios yra
į Lietuvą panašios.

užrašyti, ką mes darėme stovykloje ir visus 60 puslapių iki stovyklos galo pripildyti su piešinėliais ir užrašais.

Pirma diena atrodė kaip ilgiausia, ir nors daug išmokau, aš vis ją atsiminsiu kaip blogiausią. Čia yra mano įspūdžiai, kuriuos aš rekordavau savo užrašų knygutėje:

„Štai jau naktis, ir saulė jau seniai nusileido. Dabar nors nemigęs ir pavargęs, rašau šitame kvailame dienoraštyje. Jau tik pirmą dieną, bet čia stovykla man jau įkyrėjo. Mane nuo draugų atplėšė ir sujungė su negyva skiltimi, nors, kad aš mokėjau tik 60 dol., bet vis tiek jaučiuos, kad esu nuskriaustas. Bet vis tiek man reikės iškentėti šią savaitę. Išmoksiu kaip reikia gyventi su visokiais riešutukais, o gal net ką nors mane išmokins apie skautavimą. Bet dabar nėra laiko

zirsti. Laukia manęs šiltas miegamasis maišas, mielas sapnas apie ilgai nematytą šuniuką, o gal net koks ištroškęs uodas.“

Neužilgo nuotaika visai pasikeitė ir stovykla kiekvieną dieną vis linksmėjo. Varžybos tarp skilčių buvo labai geros, kiekviena skiltis norėjo laimėti. Kiekvieną dieną mes ką nors naujo išmokom ar ką nors kito darėm

Taip stovyklos atmosfera vis gerėjo ir linksmėjo, kol priėjo stovyklos galas. Tai jau penktadienis ir iškyla. Šita iškyla buvo viena

GAMTOJE -

Nevaikščiok, kur uždrausta.
Saugokis gaisro.
Uždaryk visus vartus.
Valdyk savo ir saugokis kitų šunų.
Laikykis takelių laukuose.
Nesugadink tvorų ir gyvatvorių.
Niekur nepalik šiukšlių.
Saugok vandenį: upes, šaltinius.
Globok gamtą - augalus ir gyvius.
Keliauk atsargiai kaimo keliais.
Gerbk gamtą ir jos gyvenimą.

iš sunkiausių, ilgiausių, linksmiausių ir įdomiausių mano gyvenime. Čia, nors kai ėjom, atrodo, kad eini tiesiu keliu į peklą, dabar kai prisimeni, tai tikras juokas.

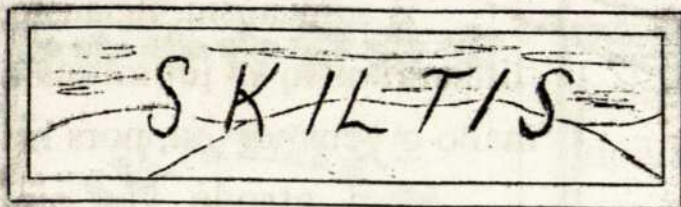
Taip ir stovykla baigėsi ir dabar tik pagalvoju apie linksmus prisiminimus, kurių aš turbūt niekad neužmiršiu. Visi išsiskirstėme linksmi, su

pažymėjimais, kuriuose buvo pažymėta, kad mes dalyvavome šioje mokykloje. Tai laukėm, kol vėl susitiksimė, gal tautinėje Stovykloje.

Dalyvis

„Skiltis“, L.S.B. Lituanicos tunto laikraštėlis Nr. 20, 1974 m.

Nr. 1

Sausio mėn. 1966m.

Šis laikraštėlis leidžiamas Vinco Krėvės draugove. Šių naudingų, kiekvienam draugovai leistinų savo laikraštėlių, skautai turėtų progo lavintis skautiškąsias vertybėse, tuo patiu geriau išmokti lietuviškai skaityti ir rašyti. Šis laikraštėlis neturi tikalo daryti kam nors konkurencijos. Norime duoti skautams

galimybės lavintis spaudos darbe.

Laikraštėlių redaguoja sklt. G. Placius. Aiti redakcinio kolektyvo nariai: psalt. A. Rupinskas, psalt. A. Krutulis ir Linas Raslavičius. Ilustratoriai: Vincentas Jodanis, Gedimys Sigita, G. Placius, 7000 B. Claremont Ave., Chicago Ill. 60636.

Skautuose man labiausiai patinka stovykla. Ten mes pasistatom palapines, iškylaujam, statom tiltus ir išmokstam kaip gyventi laukuose.

Skautai ten maudos ir žaidžia įvairius naktinius žaidimus. Tas labai smagu. Reikia slinkti per žolę, kad kitas skautas tavęs nepamatytų. Ir jei pamato tave ir paliečia, tai tu pralaimi. Jei tu nesi

skautas, įstok! Turėsi daugiau draugų ir būsi linksmesnis.

Linas Raslavičius

Mano skiltininkas A. K. vaizduoja didelį vyrą prieš mergaites. Kai jis tą daro, atrodo labai juokingas. Tai pat su mano adjutantu.

G.P. rėkia komandas kaip piktas šuo. Taip pat su A.K. Bet aš mėgstu A.K. truputį labiau, nes jis nedaro taip, kaip knygos moko.

Edvardas Urbonas

Šiais metais buvo mano pirmas stovyklavimas. Dar ir šiandien man smagu prisiminti.

Čia gryname miško ore miegi, žaidi ir vakarais klausaisi, kaip skamba skautų dainos ir stebi liepsnojančią laužą.

Ateinančioje stovykloje norėčiau daugiau keliauti dienos ir nakties metu ir išmokti praktiškai visus skautams duodamus uždavinius. Pažinti gamtą, upes, išmokti daryti vietas žemėlapius, orientuotis miške, kai nėra saulės ir pagal saulę nustatyti apytikrą laiką

Jonas Mačiulis „Skiltis“, Nr. 1, 1966 m.

LAŠKAS MAMAI IŠ STOVYKLOS

Pažadėjau Tau rašyti,
Bet nepyk, miela mamyte,
Laiko labai neturėjau,
Nes prie ežero gulėjau.

Negaliu daugiau rašyti,
Tai sudiev, miela mamyte.
Daug vaikų čia, daug ir saulės,
Sudiev, mama

Partizanaish mus vadina;
Nuo uodų mergaites ginam...
Statom pilį ir dainuojam,
Plaukiam, valgom ir sportuojam.

Tavo Paulius (Bindokas)

Mūs vadovas yra Aras –
Jis tikrai bernelis geras,
Daug gerų savybių turi,
Į mergaites labai žiūri.

Vakar šventėme Velykas –
Ir nutiko toks dalykas:
„Gerą laiką“ mes turėjom,
Viens į koją man pataikė
Ir dabar šlubuoti reikia...

Po maudymosi mes susėdome prie laužo, kur degino molinius puodus, kuriuos vaikai padarė. Jie buvo po ugnim. Ponia Gaižutienė mums papasakojo kaip reikia surasti teisingą temperatūrą. Ji sakė, kad ilgai trunka išdžiūti. Tada buvo gegužinė prie laužo, dainavom ir buvo pasirodymai.

Marius Polikaitis

Šeštadienis buvo tvarkingumo diena. Visi norėjo būti labai tvarkingi. Po patikrinimo sužinojom, kad „Liepsnos“ (mūsų būrelis) – pačios tvarkingiausios. Taip pat buvo pažymėtos „Ramunėlės“, o iš berniukų būrelių tvarkingiausi – „Didvyriai“ ir „Žvejai“.

Vakare turėjo būti Joninių laužas, nes birželio mėnesį švenčiam Jonines, bet smarkiai lijo, tai turėjom šokius! Buvo taip smagu, kai visi šoko!

Rasa Rauckinaitė

Dainava, 1982 m. Jaunųjų ateitininkų stovyklos laikraštėlis – „Tautinė laiko raketa“

R.P.

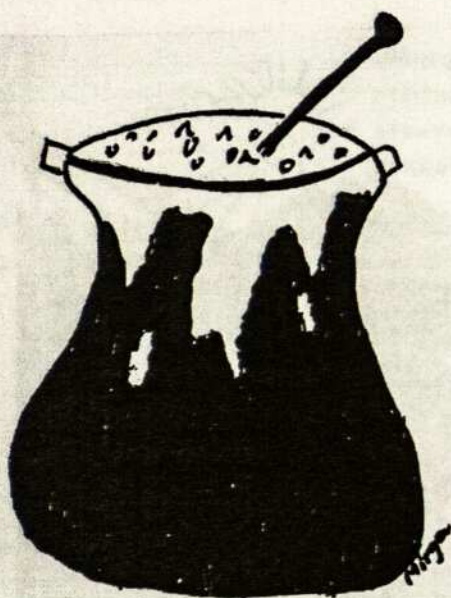

*2005-2006 mokslo metų JAV LB Švietimo tarybos
konkurso premijuoti rašiniai*

STOVYKLA

Vieną kartą Lietuvoje maža mergaitė vardu Sandra atostogavo stovykloje. Jai ten buvo labai smagu. Kai atėjo birželio 28-ta diena Sandra labai nusiminė, nes tą dieną buvo jos gimtadienis. Ji stovykloje negalėjo su savo tėveliais švęsti, nes jie buvo labai toli - Amerikoje. Nuėjus į savo palapinę, ji nerado savo draugų. Turbūt visi pamiršo apie jos gimtadienį. Kada atėjo pietų metas, - ji nuėjo į stovyklinę virtuvę. Jai pasirodė labai keista. Ten nieko nebuvo. Jau Sandra norėjo eiti atgal iš virtuvės, tik staiga iš po kėdžių ir stalų išlindo visi stovyklautojai. Jie garsiai sušuko "siurprizas"!!! Visi pradėjo dainuoti dainą "Su gimimo diena". Jos draugė atnešė netikrą karūną ir uždėjo ant Sandros galvos. Visi pribėgo prie jos, pasodino ant kėdės ir pradėjo kilnoti tiek, kiek jai yra metų. Iš džiaugsmo ji pradėjo verksti. Paskui visi nuėjo prie

*Virsim virsim košę
Visi atsilošę -
Stovykloje.*

stalo. Jie vaišinosi įvairiais patiekalais: tortu, pyragais ir mėsa. Po vaišių nuėjo kurti laužo. Prie laužo jos laukė tėveliai. Mergaitė pribėgo prie jų ir stipriai apsikabino. Užkūrus laužą visi pradėjo šokti, dainuoti iki saulės visai nusileido. Po gimtadienio visi ėjo miegoti. Skaniausiai miegojo Sandra. Čia buvo jos geriausias gimtadienis pasaulyje!

Rūta Ulčinaitė, Žiburio mokykla 3 kl.

PASAKĖLĖ APIE STOVYKLĄ

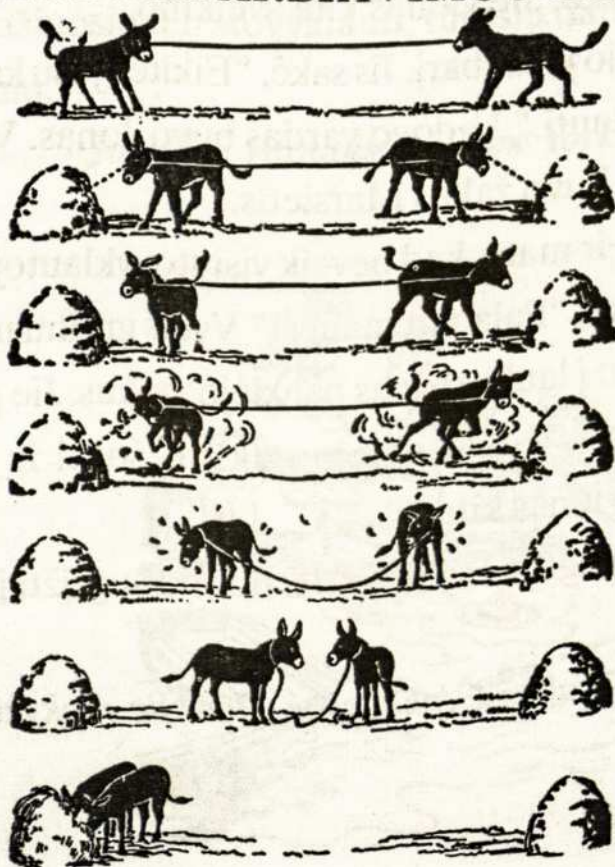
Vieną vasaros dieną trys draugai: Rasa, Daiva ir Petras sugalvojo važiuoti stovyklauti. Jie susikrovė krepšius, pasiėmė palapines, sėdo ant dviračių ir išvažiavo. Važiavo jie per mišką. Miške čiulbėjo paukšteliai, aplink žydėjo gėlytės. Besidairydami po gražų mišką, jie pasuko ne tuo taku ir pasiklydo. Ieškodami teisingo kelio vaikai nepajuto, kad jau atėjo vakaras. Dar truputį pavažiavę, jie pamatė upę. Rasa ir Daiva buvo labai pavargusios, todėl nusprendė

pasistatyti palapines čia ir permiegoti, o ryte
vėl leistis į kelionę. Petras joms pritarė.

Vaikai pasistatė palapines, po to
prisirinko sausų šakų ir užkūrė laužą.
Vakarienei jie kepė bulves. Pavalgę jie
atsisveikino ir sulindo į savo palapines.
Greit visi užmigo. Po kurio laiko,
užuodusi keptų bulvių kvapą, prie laužo
atėjo meška. Ji skaniai suėdė visas
bulves, apuostinėjo visas palapines ir
neradusi daugiau maisto, užmigo šalia
laužo. Kai ryte atsikėlę vaikai pamatė mešką, iš baimės jie pradėjo
rėkti. O meška, išsigandusi vaikų rėkimo, spruko į mišką. Vaikai
greit susikrovė daiktus ir išvažiavo ieškoti tikros stovyklavietės.

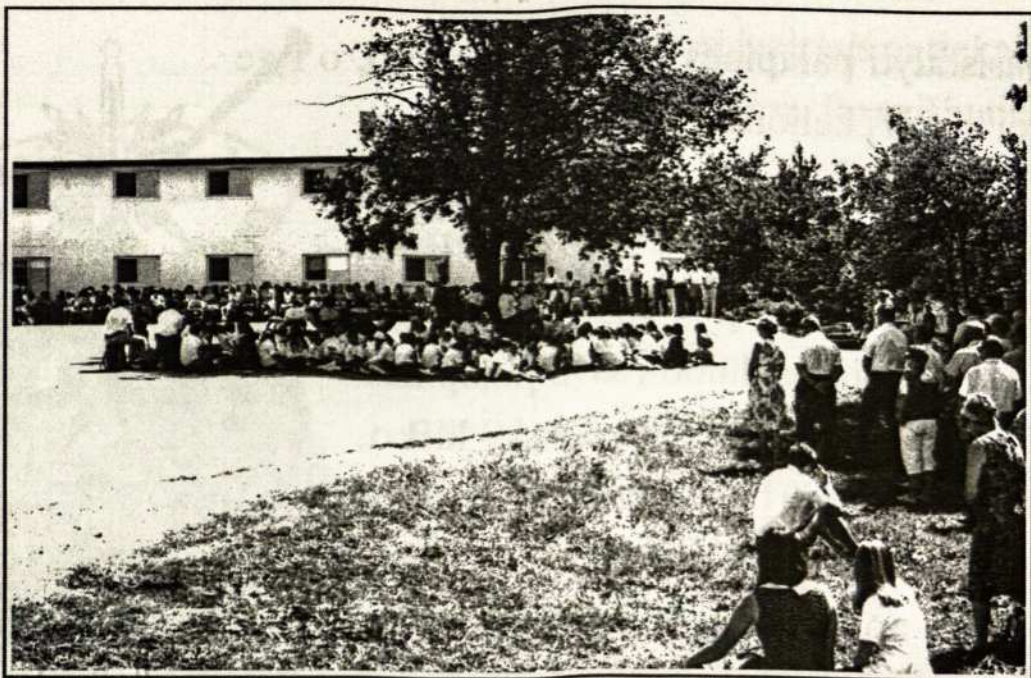

SUTARIMO IR BENDRADARBIAVIMO NAUDA

Po valandos jie
atvažiavo į
stovyklą. Ten jų
jau laukė
draugai. Rasa,
Daiva ir Petras jiems
pasakojo savo
nuotykius. Visi
džiaugėsi laiminga
pabaiga.

*Simona Urbaitė,
Lemont, Maironio
mokykla, 3 kl.*

Dainavos stovykloje

VYTO NUOTYKIAI STOVYKLOJE

Vytas praeitą vasarą skrido į stovyklą. Stovykla buvo ant mėnulio. Jam truko visą dieną nuskristi raketa. Kai Vytas atvyko į stovyklą, jo draugai jį sutiko. Jie vienas kitą sveikino.

Tada jų vadovas atėjo į kambarį. Jis sakė, “Eikite į jūsų kambarį, nes mes rytoj eisime išskylauti.” Vadovo vardas buvo Jonas. Vadovas Jonas buvo Marsietis. Jis buvo žalias Marsietis.

Ryte Vytas atsikėlė ir matė, kad beveik visi stovyklautojai išėjo iš erdvių namo. Jis pašaukė, “Palaukit manęs!” Vytas greitai užsidėjo savo erdvių rūbus ir išbėgo į lauką. Jonas palydėjo vaikus. Jie pamatė gyvūną su dviem galvomis. Vaikai galėjo aukštai šokti ir kūliais apsiversti ore. Jie gaudė vienas kitą.

Vytui buvo labai smagu stovykloje. Jis norėjo sugrįžti į erdves kiekvieną vasarą.

Lukas Čepkauskas, Bostono mokykla, 3 kl.

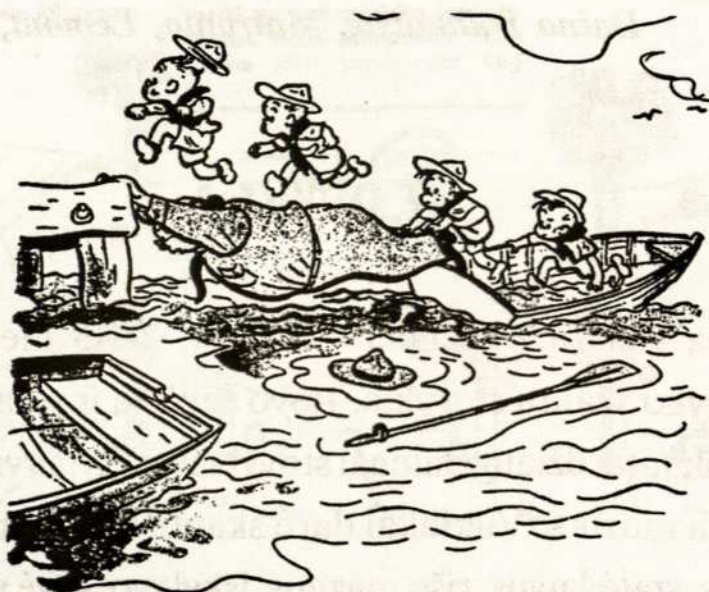
PASAKĖLĖ APIE STOVYKLĄ

Aš niekada dar nesu buvęs stovykloje. Tik praėjusį rudenį aš važiavau su savo mama, tėčiu ir broliu į "Neringą", Vermonte. Kai mes atvažiavome, mes pamatėme, kad "Neringa" labai didelė. Aš galvojau, kad aš galiu pasiklysti. Aš ten suradau daug draugų. Kiekvieną dieną visi važiuodavome į gamtą. Man labai patiko ta diena, kai aš su mano šeima slidinėjome nuo didžiulio kalno. Tai buvo penktadienis, taip pat buvo ir mano gimimo diena. Buvo nuostabu, kai visi man lietuviškai dainavo "Su gimimo diena". Mes vaikai žaidėme visokius žaidimus, kepėme kalėdinius sausainius, darėme dekoracijas Kalėdų eglutei, žaidėme slėpynes tamsoje, o mamos pynė Advento vainikus.

"Neringoje" aš mačiau daug vasaros namelių ir gražų mišką, tvenkinį, kuriame vasarą vaikai maudosi, daug ilgų varveklių, o stovyklos kieme - Gedimino pilį.

Man labai „Neringa“ patiko. Aš žinau, kad vasarą, kai nuvažiuosiu ten stovyklauti, turėsiu daug dragų ir bus linksma ir įdomu.

Jogirdas Vainauskas, New York Maironio mokykla, 3 kl.

Dainavoje

PASAKĖLĖ APIE STOVYKLĄ

Vieną vasarą Krista važiavo į Dainavos stovyklą. Buvo jos pirmas kartas. Dieną ji darė rankdarbius ir žaidė žaidimus. Kiekvieną vakarą buvo skirtinga programa. Pirmą naktį buvo susipažinimo vakaras, kitą naktį šokiai, tada susikaupimo, knygnešių ir daug kitų vakarų. Vieną naktį buvo talentų vakaras. Geriausias talentas turėjo laimėti

šuniuką. Krista bandė spręsti ar šokti ar dainuoti ir daug repetavo. Kol laukė pasirodyti ji labai jaudinosi. Kai vadovė pašaukė jos vardą, ji nuėjo ant scenos ir gražiai padainavo. Vakaro pabaigoje laimėjo ir buvo laiminga. Buvo labai smagi stovykla ir Krista jau dabar laukia kitos vasaros, kad galėtų sugrįžti.

Daina Polikaitytė, Maironio, Lemont, mokykla, 3 kl.

STOVYKLĄ

Vieną vasarą, rugpjūčio mėnesį, 2005 metais Big Bear kalnuose įvyko skautų stovykla. Buvo saulėta ir smagu.

Visi skautai džiaugsmingai stovyklavo. Rytas visus prikeldavo su lietuviška muzika. Vilkiukai darė skautiškus darbus. Jie ruošėsi patyrimams, statė laivus, rišo mazgus, išskylavo, šovė strėles ir mažas

kulkas (b.b's) ir net ieškojo ir surado aukso.

Naktys buvo šaltos bet smagios. Mes turėdavom laužus, mes dainavom ir pasirodėm vaidinimuose. Po laužų būdavo naktipiečiai. Gėrėm kakavą arba pieną ir valgėm saldumynus. Kartais po naktipiečių vilkiukai puolė paukštytes. Mes bandėm gauti jų gaireles. Kartais paukštytės puolė, o vilkiukai budėjo. Tas būdavo smagu!

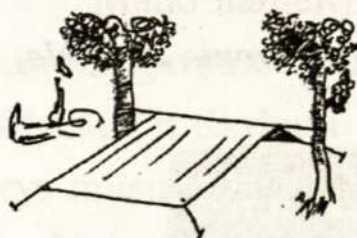
Kiekvienais metais vyresnieji išvyksta nakties iškylon. Stovykloje lieka tik paukštytės ir vilkiukai. Tada vilkiukai ir paukštytės gauna viską daryti. Jie viską tvarko per vėliavų pakėlimą ir nuleidimą. Jie valo išvietes, laužą ruošia ir net padeda virtuvėje. Buvo smagu, kad vieną dieną vilkiukai ir paukštytės viską valdė.

Kai stovykla užsibaigė visi palapines turėjo nugriauti. Viską reikėjo sutvarkyti. Daiktus susipakavom. Pavargęs, bet patenkintas sugrįžau namo.

Andrius Polikaitis, Los Angeles Šv. Kazimiero mokykla, 3 kl.

LENGVA LAIKINA PASTOGĖ

Iškyloje ir stovykloje gera turėti lengvą 2-3 metrų plastinį gabalą, kuris sveria vos pusę kilogramo.

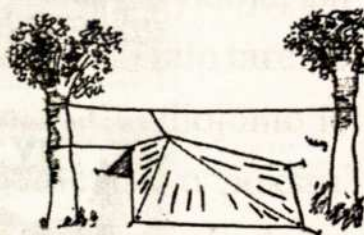
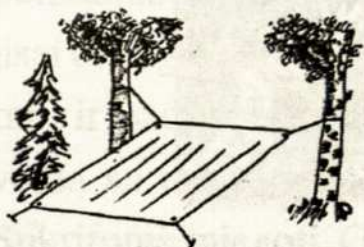
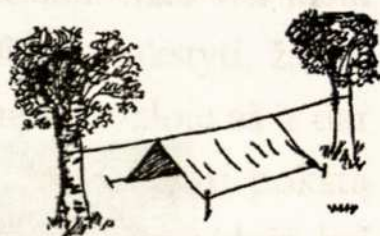

Medžiaga permatoma, todėl po ją šviesu. Virvutės pritaissomos, apvyniojus į kampus įdėti akmenuką, kad plastinė medžiaga nesuplyštų. Įremiant stulpą, stulpo viršų uždengti skuduru ar kita medžiaga, kad neįplyštų, kai vėjas stiprus. Vietoj pagrindinės virvės galima įdėti pagalį, per kurį

akmenukas
viduje
pririšimo būdas

medžiaga permetama. Jei vėjas stiprus, galima kraštus prie šio pagilio pritvirtinti virvele. Pastogė tinka reikmenims, malkoms, lau virtuvei apdengti, taip pat laikinai joje permiegoti.

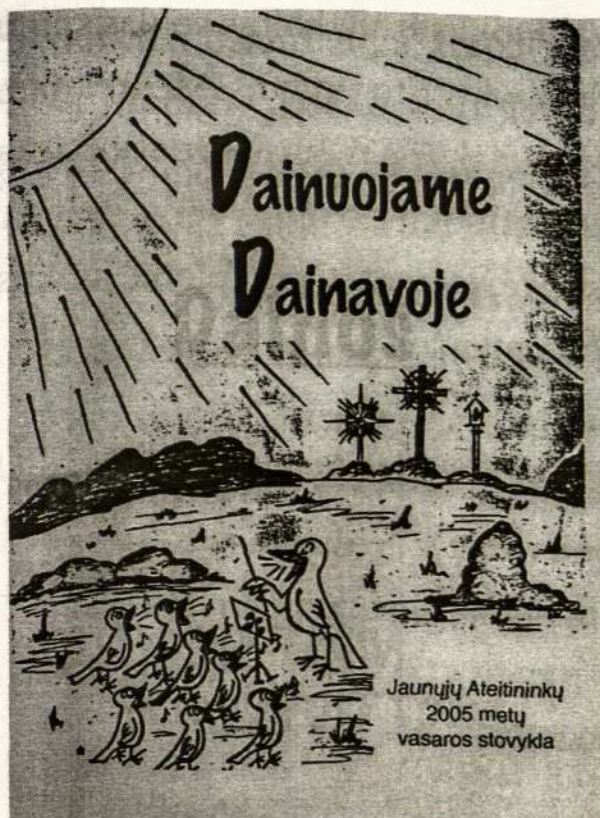
PAŠAKĖLĖ APIE STOVYKLĄ

Vieną kartą trys draugės - Kristina, Nijolė ir Gabija - praleido atostogas stovykloje. Kristina labai mėgo dainuoti. Nijolei labai patinka šokti. Vieną naktį mergaitės skaitė baisią knygą apie negerus

vaikus. Po to pradėjo pačios triukšmauti, šokinėti. Joms įsisiautėjus į kambarį atėjo mokytoja ir liepė eiti miegoti. Mokytoja paprašė mergaičių neišdykauti, nes jeigu neklausys, mokytojas pasiims piktos fėjos ir mergaitės liks vienos. Mergaitės išsigando ir visą naktį praleido tyliai, bijodamos nueiti pažiūrėti ar tebėra mokytojos. Kai atėjo rytas, mergaitėms pasidarė drąsiau, nes jos žinojo, kad šiandien atvažiuoja jų tėveliai. Mergaitės nutarė pasisakyti tėveliams, kokios jos buvo negeros. Mergaitės labai norėjo sužinoti, ar mokytojų nepasiėmė piktos fėjos.

Agne Pecholdas, Lemont Maironio mokykla, 3 kl.

STOVYKLOJE

Praeitą vasarą aš buvau stovykloje. Ji randasi Berčiūnuose, netoli Panevėžio. Prie jos teka upė Sanžila. Joje labai skaidrus ir švarus vanduo. Sanžiloje yra daug rūšių žuvų. Smagu ten žvejoti. Kiekvieną dieną kol buvau stovykloje, eidavome į upę su draugais maudytis ir išdykauti. Mes rengdavome žygius į mišką, žaisdavom su

kamuoliais, rengdavome varžybas, piešėme paveikslus, dainuodavome prie laužo ir išdykaudavome savo nameliuose. Naktimis nameliuose kildavo pagalvių mūšiai, buvo pasakojamos baisios istorijos apie vaiduoklius, pabaisas, laumes ir girinius. Nameliai stovėjo miške ir prisiklausius baisių istorijų kartais būdavo baisu miegoti, ypač kai pūsdavo stiprus vėjas ir kankorėžiai krisdavo ant namelio stogo.

Mano namelyje gyveno penki berniukai. Mes visi labai susidraugavome. Mums labai būdavo linksma lakstyti, žaisti, išdykauti ir iškylauti. Paskutinę mūsų dieną stovykloje aš ir dar trys mūsų namelio berniukai nusprendėme iškrėsti pokštą penktajam. Mes susitarėme, kad paskutinę naktį stovykloje, kai jisai užmigs, mes išstpsime jo veidą su dantų pasta. Kaip tarėme taip ir padarėme. Kai tiktai jisai užmigo, mes išteplojome jo veidą su dantų pasta ir visi keturi džiaugėmės savo pokštu. Sukritome miegoti. Gerokai po vidurnakčio mes visi pabudome nuo baisaus bildesio ir triukšmo, pašokom iš lovų. Vidury mūsų

kambario stovi tikrų tikriausias vaiduoklis ir tik baltas veidas spindi tamsoje. Išmušė šaltas prakaitas, širdis nusirito į kulnus. Mes rėkdami puolėme bėgti iš namelio. Tik staiga kažkuris iš mūsų uždegė šviesą, o viduryje mūsų kambario stovi ne vaiduoklis, o mūsų geras draugas visas išpaišytas su dantų pasta. Atsitokėję, mes visi pradėjome juoktis. Pasirodo, kad mes iškrėtėm pokštą patys sau.

Benas Tijušas Čikagos lituan. mokykla, 6 kl.

- Pirma aš nusileisiu virve, o paskui - tu.

NUOTYKIS STOVYKLOJE

Vieną gražią vasaros dieną Linas su sesute Daria atvažiavo į stovyklą. Daria yra 8 metų ir Linas 12 metų. Kai jie atvažiavo, Linas žaidė sporto aikštėje, o tėveliai sutvarkė daiktus ir išvažiavo namo.

Kitą dieną buvo gamtos pamokos. Vaikai išsiskirstė į mažas grupeles. Lino buvo 8-oji grupė ir jos vadovas buvo Marius.

Jie išėjo į mišką. Eidami takeliu jie matė daug gamtos gėrybių, grybų, uogų, aplinkui čiulbėjo paukšteliai, matė bėgančius žvėrelius. Nepajuto berniukai kai atėjo vakaras ir pradėjo temti. Linas išsigando, kad Marius nebežino kaip sugrįžti į stovyklą. Abudu pradėjo bėgti ir labai pavargo ir labai bijojo. Staiga netoliese jie pamatė mažą namelį. Tyliai įėjo į vidų. Ten nieko nebuvo. Linas su Marium užmigo. Staiga pabudo ir pamatė senuką vaikstant trobelėje. Jis atnešė berniukams

valgyti ir užkūrė ugnį. Jis paklausė, ką jie veikia namelyje. Linas su Marium pasakė, kad jie paklydo ir nežino kaip sugrįžti į stovyklą. Senelis pažadėjo padėti vaikams sugrįžti. Tada jie užmigo iki ryto.

Dienos šviesoje berniukai apžiūrėjo namelį. Jame buvo daug knygų, daug senoviškų dalykų. Ant stalo atrado žemėlapi kaip sugrįžti į stovyklą. Linas su Marium lengvai surado kelią atgal ir sugrįžo į savo grupę. Berniukai suprato kas buvo senelis kuris jiems padėjo. Tai buvo angelas sargas. Tėveliai ir vadovai sakė, kad namelyje jau seniai niekas negyvena.

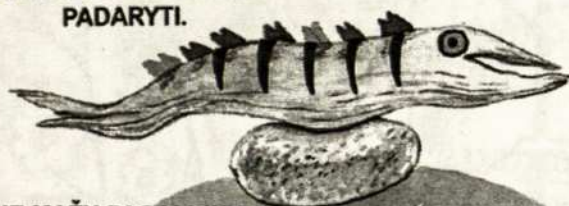
Donatas Tukys, Žiburio mokykla, 5 kl.

PASIDARYK

**ŠIS PAGALIUKAS TOKS
PANAŠUS Į ŽUVĮ. REIKIA TIK
PLASTILINO PELEKAMS
PADARYTI.**

**JEI PRIE MAŽŲ PAGALIUKŲ
PRITVIRTINSI KELIAS ŽUVĖDRŲ
PLUNKSNĖLES, IŠEIS
GRAŽUTIS PAUKŠTELIS.**

**IŠ MAŽŲ
KRIAUKLYČIŲ
GALIMA SUKLIJUOTI
GRAŽŲ PAVEIKSLĖLI.**

**O ŠI ŠAKELĖ
PANAŠI Į ŽALČIUKĄ!
IŠMARGINK JĮ
GUAŠU.**

**SUTVIRTINK
AKMENĖLIUS
PLASTILINU – BUS
PUIKI PIRAMIDĖ.**

PASIDARYK

ATOSTOGAUJANT PRIE
JŪROS LABAI SMAGU RINKTI
BANGŲ NUGLUDINTUS
AKMENĖLIUS, SŪRAUS VANDENS
IŠBALINTUS PAGALIUKUS AR
ŠAKELES, MAŽULYTES
KRIAUKLYTES.
GAL JAU PRISIRINKAI
PILNAS KIŠENES ŠIŲ JŪROS
DOVANĖLIŲ? TIK NEIŠMESK –
IŠ JŲ GALIMA PASIDARYTI LABAI
GRAŽIŲ DAIKČIUKŲ!

PARSIVEŽK SAUJĄ
KRIAUKLYČIŲ AR
AKMENUKŲ NAMO –
GALĖSI PRIDĖLIOTI Į GĖLIŲ
VAZONĖLIUS. LABAI
GRAŽU!

O KARTAIS AKMENĖLIAI BŪNA
TOKIE DAILUČIAI, KAD IR PIEŠTI
ANT JŲ NESINORI. TIESIOG ŽIŪRI
IR GĖRIESI NATŪRALIOMIS
SPALVOMIS IR JŪROS
SUKURTAIS RAŠTAIS...

IŠ GRAŽIOS
KRIAUKLYTĖS AR AKMENUKO
IŠEIS VISAI GRAŽUS PAKABUTIS –
TEREIKIA TIK SKYLUTES PRA-
DURTI IR ĮVERTI VIRVELE.

JŪROS BANGŲ
NUGLOSTYTUS
AKMENUKUS GALIMA
IŠMARGINTI TUŠU,
FLOMASTERIAIS
AR GUAŠU.

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

MUZIKOS GARSŲ GALIOJE

Muzika iš visų meno šakų, iš visų kultūrinio bendravimo priemonių yra laisviausias, mažiausiai šalutinių aplinkybių varžomas emocijų reiškimo būdas. Kadangi ji betarpiškai suprantama kultūringam visų tautų ir rasių žmogui, jos kūryboje bendradarbiauja visų laikų ir įvairiausių tautų žmonės. Pradedant nuo antikinių tautų muzikos filosofijos, religinių himnų ir baigiant šių dienų tautine ir moderniaja muzika, kiekvienas įnašas, kiekvienas laimėjimas yra visiems bendras muzikinės kultūros turtas.

Žmonijos kultūros raidos tyrinėtojai pažymi, kad jau nuo seniausių laikų tobuliausia priemonė jausmams reikšti garsais laikomas žmogaus balsas. Juo nuo kūdikystės dienų reiškiami įvairūs jausmai, pradedant nuo graudaus vaiko verksmo ir baigiant laimės kryžstavimu. Balsas bręsta kartu su žmogaus fizinėmis ir dvasinėmis jėgomis.

Mūsų senoliai, nuo neatmenamų laikų gyvenę, dirbę ir kovoję Baltijos pakraštyje, sukūrė savitą kultūrą. Liaudies dainos vaizdiniai rodo aukštą tos kultūros lygį.

Kada atsirado mūsų liaudies dainos, kas jas kūrė, kas skatino lietuvius kurti dainas ir jas taip nuoširdžiai dainuoti?

Seniausius melodijų pavyzdžius randame piemenų dainuškose, raliavimuose, vaikiškose dainelėse, lopšinėse ir darbo dainose. Tos melodijos yra trumputės, nesudėtingos, vos kelių garsų apimties. Dainų tekstas ir melodija buvo kuriami vienu metu. Vienas davė pradžia, kitas pridėjo, trečias kiek pakreipė. Apie tai S. Čiurlionienė rašė: „Pragydo vienas, padėjo kitas, tretysis padailino taip, kaip juto, ir ėjo, ir skrido daina iš kiemo į kiemą, iš kaimo į kaimą, iš tėvų lūpų į vaikų... ėjo, skambėjo... Kas ją pagamino? Kur tas poetas? Galybė jų!..., o visi vieno tėvo - jausmo ir vienos motinos - sielos gimdyti. Visos, negalinčios kitaip prabilti, sielos jėgos susijungė į vieną galybę, į tą poezijos jausmą, kuris išsklidęs plačioje šalyje, gimdė dainininkus“.

Lietuvos muzikos istoriją galima suskirstyti į du laikotarpius: iki lietuvių tautinio atgimimo XIX a. ir po jo. Pirmuoju buvo daug nelietuviškos muzikos, tad ir muzikos istorikus jis mažiau domino. O kad senojoje Lietuvoje muzika buvo mėgstama, rodo įvairūs istorijos faktai, pvz., lenkus stebinusi į Lenkiją nutekėjusios Gedimino dukters Aldonos meilė dainoms ir šokiams, kryžiuočių magistro padovanoti vargonai Vytauto žmonai. Šimto muzikantų orkestras Kazimiero Jogailaičio dvare ir t. t. Jau nuo XV a. Lietuvoje minimi vargonininkai, bažnyčių „giedoriai“ ir kt.

Senuose dvarų raštuose minimi ir muzikos instrumentai. XIX a. įvairių Lietuvos didikų dvaruose (Rietave, Plungėje, Rokiškyje) buvo išlaikomos muzikos mokyklos, kuriose yra mokęsi ir pirmieji lietuvių tautinės muzikos kūrėjai (M. K. Čiurlionis ir kt.).

Lietuviškos instrumentinės muzikos pradininku laikomas V. Kudirka. Jis pats grojo smuiku, violončele, skambino fortepijonu. Parašęs kūrinėlių fortepijonui, iš kurių populiariausias yra valsas „Nemuno vilnys“. V. Kudirka yra Lietuvos himno melodijos ir žodžių autorius.

Tarp kitų pirmųjų lietuvių kompozitorių paminėtini J. Naujalis. Č. Sasnauskas, M. Petrauskas, M. K. Čiurlionis, S. Šimkus. J. Talat-Kelpša, T. Brazys...

Tai pradžių pradžia. Tolesnė muzikos istorija vis sudėtingesnė, muzikų sąrašas vis ilgesnis. Šiandien Lietuvos muzikinis gyvenimas nepaprastai turtingas ir intensyvus. Simfoniniai, kameriniai orkestrai, chorai, ansambliai, solistai, įvairios grupės ir t.t. Savi ir atvykę iš svetur atlikėjai. Kiekvienas pagal savo skonį gali pasirinkti. Kas mėgsta klasiką, kas šiuolaikinę muziką. Įvairiausia. Matyt, svarbiausia pasirinkti tą, kuri atitiktų mūsų jausmus, mūsų charakterį, kuri padėtų mums gyventi. Tai – muzikos garsų galioje.

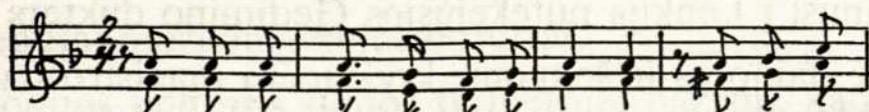
Irena Jurevičiūtė

5. LYDĖK MŪS ŽINGSNĮ

t. St. Ylos

Aukojimo giesmė

m. F. Strolios

1. Ly-dėk mūs žings -nį lig al - to - riaus, kai ne - šam
2. Kai ne- šam au - ką ta- vo šlo - vei pri - imk ir
3. Ly-dėk mūs džiaugs-mą lig al- to - riaus, kai ne - šam

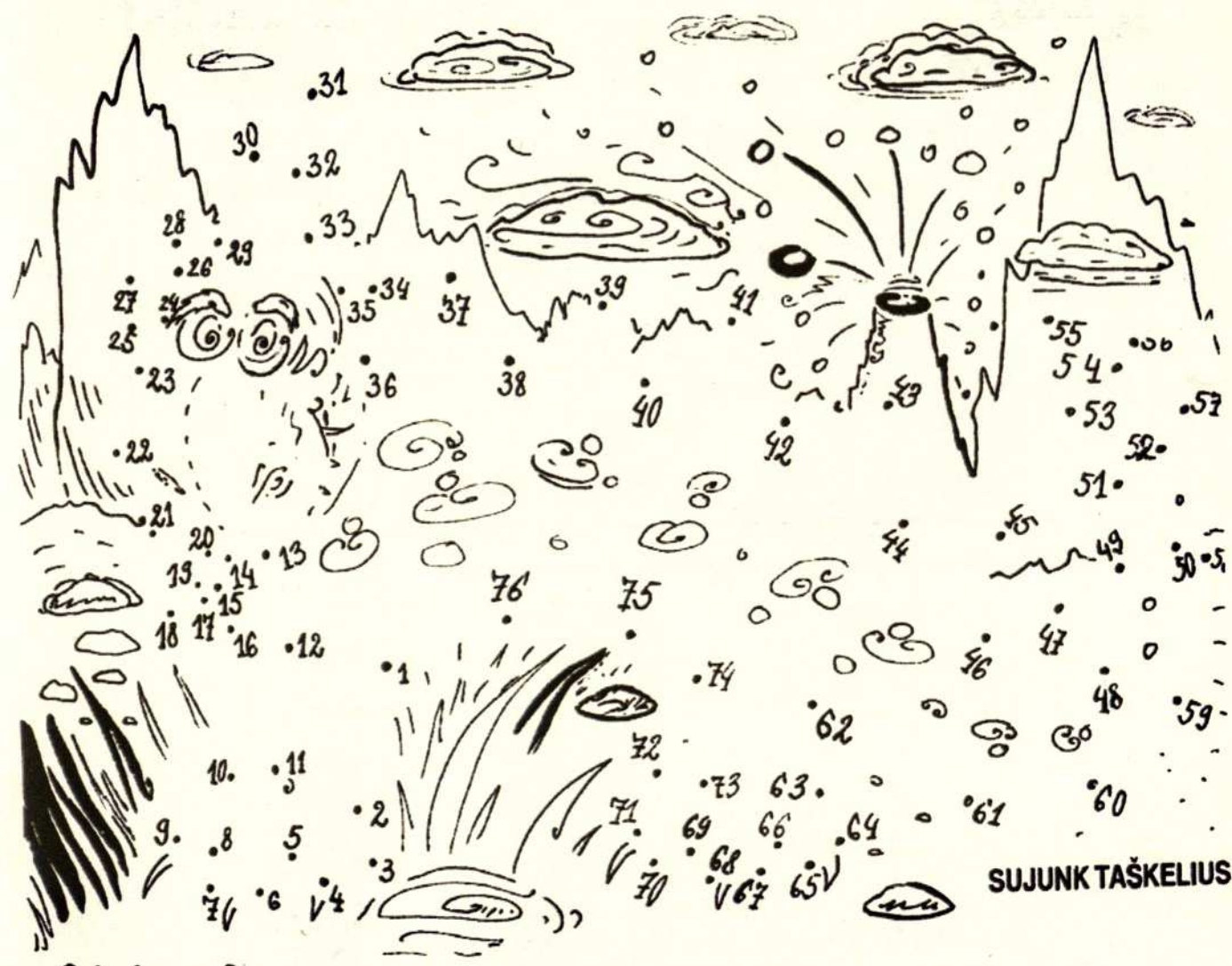
1. au - ką ta - vo šlo - vei, Vieš - pa - tie!
2. mal- dą se - sių, bro - lių, Vieš - pa - tie!
3. au - ką ta - vo šlo - vei, Vieš - pa - tie!

4. Kai nešam auką tavo šlovei,
priimk ir meilę sesių brolių,
Viešpatie!

5. Ir laimink, laimink ant altoriaus
ir mus, ir auką tavo šlovei,
Viešpatie!

Surask 15 skirtumų

SUJUNK TAŠKELIUS

Lauros Baltiškytės piešinys. Cleveland'o Šv. Kazimiero mok.

ISSN 1078-411X

EGLUTĖ
8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911